

- oddalenie jako bezzasadnego zarzutu nieważności art. 90 ust. 4 lit. a) rozporządzenia nr 1268/2012 ⁽¹⁾;
- uznanie za niedopuszczalne czy też, tytułem ewentualnym, za bezzasadne żądanie stwierdzenia nieważności pisma z dnia 26 stycznia 2017 r.;
- obciążenie spółki Printeos S.A. kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że Sąd dopuścił się w zaskarżonym wyroku naruszenia prawa odnośnie do następujących kwestii:

- zarzut pierwszy: Sąd naruszył przysługujące Komisji prawo do obrony i uchybił zasadom proceduralnym, z naruszeniem zasady *ne ultra petita*, ze względu na to, że w nieuzasadniony sposób zmienił przedmiot i istotę sporu, po wezwaniu skarżącej do zmiany w trakcie rozprawy kwalifikacji prawnej interesów, na które powoływała się ona w swej początkowej skardze;
- zarzut drugi: Sąd dokonał błędnej wykładni art. 266 TFUE, stwierdzając, że przepis ten nakłada na Komisję w przypadku stwierdzenia nieważności decyzji nakładającej grzywnę lub inną karę pieniężną bezwarunkowy wymóg wypłaty odsetek za zwłokę ze skutkiem wstecznym, począwszy od daty dokonania tymczasowej płatności;
- zarzut trzeci: Sąd dopuścił się naruszenia prawa, dokonując wykładni art. 266 TFUE w świetle wyroków IPK ⁽²⁾, Corus ⁽³⁾ i postanowienia Holcim ⁽⁴⁾, nie biorąc pod uwagę nowych ram prawnych mających zastosowanie do kar nakładanych w dziedzinie konkurencji;
- zarzut czwarty: Sąd dopuścił się naruszenia prawa, twierdząc, że ustanowione w orzecznictwie wymogi dotyczące dochodzenia należności na zasadzie odpowiedzialności pozaumownej zostały w rozpatrywanym przezeń przypadku spełnione;
- zarzut piąty: Sąd naruszył zasady legalności i pewności prawa, nie stosując w rozpatrywanym przezeń przypadku art. 90 rozporządzenia delegowanego nr 1286/2012 pomimo ostatecznego charakteru wydanego uprzednio rozstrzygnięcia, które to właśnie przewidywało.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2012, L 362, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 12 lutego 2015 r., Komisja/IPK International (C-366/13 P, EU:C:2014:2170).

⁽³⁾ Wyrok z dnia 10 października 2001 r., Corus/Komisja (T-171/99, EU:T:2001:249).

⁽⁴⁾ Postanowienie z dnia 4 maja 2005 r., Holcim/Komisja (T-86/03, EU:T:2005:157).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 23 kwietnia 2019 r. — Staatssecretaris van Financiën, druga strona
postępowania kasacyjnego: Exter BV**

(Sprawa C-330/19)

(2019/C 238/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Staatssecretaris van Financiën

Druga strona postępowania kasacyjnego: Exter BV

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 121 ust. 1 wspólnotowego kodeksu celnego ⁽¹⁾ oznacza, że preferencyjny środek taryfowy, do zastosowania którego kwalifikowały się towary przywożone w momencie objęcia procedurą uszlachetnienia czynnego w systemie zawiesznień, może być również stosowany przy ustalaniu wysokości długu celnego, który powstaje w momencie dopuszczenia do swobodnego obrotu produktów, w stanie przetworzonym bądź nie, jeżeli ten sam środek taryfowy w momencie przyjęcia zgłoszenia o dopuszczenie do swobodnego obrotu był zawieszony?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2019 r. — Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-347/19)

(2019/C 238/13)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Talabér-Ritz i S. Pardo Quintillán, działający w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, że nie przyjmując krajowych przepisów dotyczących zamontowania urządzeń do pomiaru indywidualnego zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody w budynkach, zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE ⁽¹⁾, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na tym państwie na mocy wspomnianych wyżej przepisów dyrektywy 2012/27/UE;
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że Królestwo Hiszpanii nie przyjęło przepisów krajowych dotyczących zamontowania urządzeń do pomiaru indywidualnego zużycia energii cieplnej, chłodniczej i ciepłej wody w budynkach, zgodnie z art. 9 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 315, s. 1.